

betegnes som Tilløb til Kedeleksplosioner, deriblandt den for nylig i Bladene omtalte Glødning af Ildkanalen i en større Kjøbenhavns Fabrik, hvor Fyrbøderen om Morgenen tændte Fyr under Kedlen uden at forvisse sig om, at der var tilstrækkelig Vand i den. Særligt betegnende er et Tilfælde, som meddeltes Udvalget i December 1894. Her var Glødningen af Ildkanalen fremfaldt ved, at Kedelpasseren i et Sygehus gif et Vrind i Byen, medens der var fuldt Fyr under Kedlen. Naar man ser hen til disse Kendsgerninger, har man Ret til at sige, at Kedelpasningen ved forfælskelige Vejsligheder har været saa ukundig og upaalidelig, at det udelukkende skyldes et Lykkestræk, at Sprængninger med ødelæggende Virkninger ikke ere indtrufne.

En saadan Usikkerhed bør man efter Udvalgets Mening søge at fjerne, medens man samtidig ved de Bestemmelser, der træffes, saa vidt mulig bør undgaa at lægge altsfor hemmende Bånd paa Dampkedlernes udbredte Anvendelse.

Som omtalt i den over Lovforslaget i Samlingen 1893—94 afgivne Betænkning, næredes der især Frygt for, at Lovforslaget, der atter nu foreligger i den tidligere Skikkelse, naar det ophøjedes til Lov, skulde gribe forstyrrende ind i Dampkraftens formaaletjenlige Anvendelse paa Landet. Udvalget var da enigt om, at denne Ulempe burde fjernes, og dets Flertal mente, at det paa en nogenlunde fyldestgørende Maade kunde ske ved at forhøje Maalet for Skelneværket imellem de Kedler, der skulde passes henholdsvis af Kedelpassere af anden og af første Klasse, fra 150 □ Fods Ildpaavirkningsflade til 300 □ Fods, hvorved de egentlige Landbrugsmaskiner og de, der hørte til mindre industrielle Anlæg, vilde blive henvisne til at behandles af Kedelpassere af anden Klasse.

Denne Søndringsmaade, der bragtes i Forslag af Flertallet, er i Nar bleven frasaget, og hele Udvalget har samlet sig om et Forslag af Willars Lunn, der bedre

Udvalgenes Betænkninger.

rammer Maalet, idet det gaar ud paa at drage denne Grænse, nemlig Grænsen for de farlige Kedler, eller med andre Ord de Kedler, som kræve baade Paalidelighed og Fagdannelse ved Pasningen, saaledes, at der lægges særlig Vægt paa de Faktorer, der betinge Farligheden. Disse Faktorer ere: Nærheden ved en større Samling Mennester (saaledes Lokomotiver o. l.), dernæst denne Fare i Forbindelse med et højt Damptryk (saaledes Kedler i Beboelseshuse o. l.) og endelig flere Kedlers Samvirken (altsaa de saakaldte Kedelanlæg). Om den relative Farlighed ved disse tre Kategorier af Kedler har der været fuld Samstemning, og man har da ikke haft Betænkelighed ved at indrømme, at der til disses Pasning bør anvendes bedre tillærte Personer, som ved en Prøve for Kedertilshnet og nogen Værksteduddannelse ville kunne godtgøre deres Brugbarhed. Man er gaaet ud fra, at disse Prøver ville kunne afholdes baade i Kjøbenhavn og Provinserne, og at Kommissionerne ville blive dannede af en Assistent ved Fabrikinspektionen og to for det enkelte Sted valgte sagkundige Mænd.

Dette Forslag er Kernepunktet i de foreslaaede Ændringer. Men, idet man saaledes har søgt at tilvejebringe en betryggende Pasning af de Kedler eller Kedelanlæg, der kunne betegnes som farlige, har man tillige ved en ændret Affattelse af § 4 tilfattet at lempe Antagelsesvilkårene for Kedelpassere af 2den Klasse, idet man har ment, at Brugeren af de Kedler, som ikke omfattes af § 2, paa eget Ansvar efter ham forelagte troværdige Vidnesbyrd bør kunne antage en Kedelpasser, som ikke i Forvejen har erhvervet sig Certifikat, idet et saadant derefter udstedes af Fabrikinspektøren ved Fremsendelsen af de paagældende Attesten. Der er endvidere ved Ændringen under 12. aabnet Vejighed for de mange øvede og paalidelige Mænd, der nu virke som Kedelpassere af 2den Klasse, til at rykke op i 1ste Klasse uden at underkaste sig de for denne Klasse fastsatte Betingelser i Retning af Værksteduddannelse.

Den foreslaaede Bestemmelse om, at alle